

noget Ovspift. Det har i Virkeligheden ikke saa ringe Interesse at vide, hvad vore Jernbaner have kostet, og hvilke Kapitaler der ere anbragte i dem, men der er noget Forvildende deri, naar man bliver ved at opføre saadanne Udgifter, som i Virkeligheden kun ere en nødvendig Erstatning for Noget, der efterhaanden oplides, og jeg tror, at dette Forhold vilde finde et rigtigere Udtryk ved Oprettelsen af en Reservefond for begge Klasser af Statsbaner.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Enkeltighederne i Finantslovsforslaget, dels af Hensyn til den meget fremrykkede Tid, men ogsaa fordi jeg desværre har gjort den Erfaring, at man har saa grumme ringe Fornøjelse af de enkelte Klager og Duffer, som man ved Finantslovens 1ste Behandling fremsætter; Administrationen tager i Almindelighed overmaade ringe Notits deraf. Jeg skal eksempelvis tillade mig at minde om en lille Anke, jeg ifjor anførte over den høist mangelfulde Forbindelse, der er i Nærhus mellem Dampskibene og Jernbanestationen, en Klage, der med stor Lethed kunde være afhjulpen til stor Bekvemmelighed for mange Rejsende, som foretrakke denne Route som den bekvemste og hensigtsmæssigste, men Alt er forblevet ved det Gamle. Noget Lignende gjælder tildels om andre specielle Duffer, som man har fremsørt. Jeg skal derfor indskrænke mig til den ene Bemærkning vedrørende Jernbanerne, at det noget forundrer mig, at Indenrigsministeriet ikke har fundet Anledning til at lade omdele til Rigsdagens Medlemmer de nye Jernbanetaxter med tilhørende Reglement. Det forekommer mig, at dette dog er et Moment af saa væsentlig Betydning for de finantsielle Resultater af Jernbanerne, at der var al Anledning til at lade Rigsdagens Medlemmer blive bekendte dermed. I det Hele tror jeg, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein), der saa udførlig dvælede ved Administrationens Mangler paa Post- og Telegrafvæsenets Omraade, havde vendt sig til en Betragtning af Jernbanerne, kunde han der maaste have fundet et noget mere frugtbart Emne for sin Kritik. Jeg skal her indskrænke mig til at udtale min Glæde over, at der omfjerd synes at være vaagnet en Erkjendelse i Rigsdagen af, at Hovedskylden for de mindre heldige Tilstande, der kunne paavises paa et eller andet Omraade af den nævnte Art, ligger i den Omstændighed, at man har forenet Generaldirektoratet for Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenet med en Departementschefspost i Indenrigsministeriet, thi disse to Stillinger ere, som det ogsaa tidligere er frem-

hævet her i Thinget, efter deres Væsen omtrent uforenelige. Departementschefen skal og maa være stadig tilstede i Ministeriet, medens det er i høj Grad ønskeligt, at Generaldirektøren kan færdes omkring i Landet og ogsaa kan gjøre en Udflugt til Udlandet for at se Forholdene andetsteds. Noget, som Departementschefen i Indenrigsministeriet omtrent er affaaeren fra. Dertil kommer, at ogsaa de personlige Egenstaber, der udtræves til de to Stillinger i forskellige Retninger, ere saa forskellige, at det vilde være et meget heldigt og endogsaa sjældent Tilfælde at finde dem forenede hos samme Personlighed. Jeg vilde derfor meget ønske, at den hviiterede Indenrigsminister af de Udtalelser, der ere faldne her i Thinget, vilde tage Anledning til at fremsætte Vædringsforslag til Finantsloven om Bevilling af en særlig Lønning til en Generaldirektør for Post-, Jernbane- og Telegrafvæsenet. Jeg tror, at det er den første Betingelse for at komme til bedre Tilstande, og der er jo alt Haab om, at særlig det ærede Medlem, der har bragt disse Forhold paa Bane, vilde støtte et saadant Forslag blandt sine Meningsfæller.

Det ærede Medlem for Hølbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) gjorde nogle korte Bemærkninger om Forholdet mellem Professore og Docenter og om Professorernes Lønningsforhold, som jeg ikke tør lade staa uimodtagne, fordi de mildest talt ere fuldstændig urigtige fra Ende til anden. Først udtalte det ærede Medlem, at den Skik, som efterhaanden var trængt ind, at man ansatte Docenter i større og større Omfang, var noget Lignende som at give gamle Præster Kapellan. Det er fuldstændig urigtigt. Af de sex Docenter, som ere særlig opførte, ere de fire ansatte i Virksomheder, for hvilke der ikke er normeret noget Professorat, og det er denne Mangel, man har søgt at faae afhjulpen ved at ansætte Docenter. De to Andres Virksomhed falder ganske vist paa et Omraade, hvor der er et Professorat, men det vilde ikke kunne komme dem Begge tilgode, selv om man af den Grund vilde afskedige den Mand, der beklæder Professoratet. I det Hele tror jeg, at denne Forestilling om meget gamle Professore er en Overtro, thi naar man vil se paa de Professore, der ere ved Universitetet, vil man finde, at vi snart have meget faa gamle Professore, og jeg kan sige, at ialtsald i de to, tre Fakulteter er neppe Noget over et halvt hundrede Aar. Men dernæst er Grunden til, at der bliver ansat færre Docenter, stundom netop den, at man i den paaagældende Professor har en ung og kraftig Mand, som der ingen Grund er til at afskedige, og Forholdet vilde blive det,